

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 4

7. vsk

11.8.2010

Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Jumala tietää kaiken

Syntymäpäivien yhteyteen sopii hyvin Psalmi 139, jossa kerrotaan, kuinka Jumala muovasi ihmisen äidin kohdussa pienimpiä yksityiskohtia myöten. Psalmikirjoittaja huudahtaa: ”Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitan sinua siitä” (Ps.139:14). Jumalalla on ollut tiedossaan kaikki elämämme päivät jo ennen syntymäpäiväämme. Hänellä on ollut – ja on – hyvä suunnitelma elämämme varalle.

Kuinka häpeällistä ja pelottavaakin on ajatella, että Jumala näkee meidän harharetkemme ja salaisimmatkin ajatuksemme. Hänen kasvojensa edestä ei kukaan voi paeta. ”Hänen silmänsä näkevät kaiken, hänen katseensa tutkii ihmissydämet” (Ps. 11:4).

Jumala on täysin tietoinen siitä, kuinka pahoja me olemme. Mutta Sanassa on riemullinen lohdutuksen sanoma: ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista” (Jes. 43:25). Hän antaa meille synnit anteeksi.

Sovitus työnsä ja ylösnousemisensa jälkeen Jeesus puhuttelee opetuslapsiaan veljikköön ja Jumalaa Isäkseen ja opetuslasten Isäksi. Joh. 20:17. Jeesuksen tähden meillä on oikeus ja turvallinen luottamus kutsua Jumalaa Isäksi. Me voimme vain hämäästi tajuta, mitä merkitsee olla Taivaan ja maan Herran rakas lapsi. Miten turvallista onkaan tietää, että Jumalan katse seuraa meitä, missä ikinä olemmekin.

Ei ole niin pimeää tai vaarallista paikkaa, missä Herra ei olisi kanssamme. Myöskään mikään synti ei voi peittää Jumalan kasvoja meiltä, kun turvaamme ja luotamme Jeesukseen Vapahtajaamme.

Sydämessämme on anteeksiantamuksen lepo ja rauha.

Psalmin lopussa kirjoittaja rukoilee, että Jumala tutkisi, koettelisi ja ohjaisi lastaan taivastiellä, niin että varmasti tullemme perille.

Kiitämme Herraa virren sanoin:

*Jo ennen syntymistäni
Vaiheeni kaikki tulevat
tiedossas, Herra, olivat,
Ja joka ainut päiväni
on kirjoitettu kirjaasi.*

*Sinua, Herra, ylistän,
minulle annoit elämän.
Armosi runsaat lahjat soit,
kun minut ihmiseksi loit.
Oi Herra, turva ainoa,
sinua tahdon seurata.*

Sinua siunaten

Meeri Auramo

Liity Oskari Nummellan tukirenkaaseen

Lehtemme viime numerossa kerroimme Oskari Nummellan aloittaneen osatoimisen työn Evankeliumin opintoyhdistyksessä. Nummellan vastuualueena ovat Kristus-päivät ja työ uuden sukupolven parissa.

Nummellan tukirenkaaseensa voi liittyä ilmoittautumalla yhdistyksemme osoitteeseen tai suoraan Nummellalle oskari.nummela@evank.org, puh. 045 1255 471. Tervetuloa!

Pääkirjoitus

Nähkää vastuunne, te Jumalan kansan kaitsijat!

Kun julistajien sydämessä luottamus Jumalan sanaan heikkenee, he alkavat etsiä uusia keinoja jatkaakseen seurakunnan työtä ja saadakseen ehkä uuttakin väkeä käymään kokouksissa. Kristus-keskeinen evankeliumin julistus, joka on paimenten tehtävä, saa silloin rinnalleen jotakin muuta – ja lopuksi evankeliumi voi kadota kokonaan.

Vilkaisu lehtien tämän kesän kokousmainoksiin antaa viitteitä siihen, mihin on tultu. Jyväskylän luterilaiset seurakunnat mainostivat kesäohjelmaansa ”hulvattomaksi”. Samalla sanalla ”hulvattomaksi” kuvasi omaa kokoontumistaan Suomen vapaakirkko lehdessään. Baptistit ilmoittivat omasta ohjelmastaan, että osa siitä järjestettäisiin ”1960-luvun rautalan-katyyliin”.

Toiset taas ovat luvanneet kokouksissa olevan ”nuorekasta meininkiä”, vähän puheita ja nekin lyhyitä. Kansan Raamattuseuran kesätapahtuma siunattiin kuumailmapallosta. Mitähän kaikkea onkaan koettu ja nähty seurakuntien ja järjestöjen julistustyössä tänä kesänä? Läsnä olleet tietävät, miten paljon synnistä on puhuttua ja kuinka paljon armon evankeliumia on julistettu näissä ja muissa letkeiksi ja kevyiksi mainostetuissa kokouksissa.

Vaikka erään uuden ja suosiota saaneen liikkeen esittelyssä tänä vuonna annettiin ymmärtää, että vanhojen pappien ja saarnaajien aika on nyt ohi ja heidän toimintamuotonsa ovat vanhentuneet, uskaltaa sanoa, että olemme elämän ja kuoleman rajalla kun hylkäämme Raamatun julistuksen, Kristuksen työn esillä pitämisen ja armon julistamisen syntisten ai-

noana toivona. Mitä apua on viimeisenä päivänä kenelläkään siitä, että seurakunnan kokouksissa oli aikanaan hauskaa? Mihin ihminen tuomiolla ollessaan panee toivonsa, jos häntä ei seurakunnassa autettu näkemään syntisyyttään ja Kristuksen sijaiskärsimyksen merkitystä?

Viimeinen tuomio ja tilinteko ovat ehkä kadonneet julistajien mielestä? Mutta Jumalan mielestä ne eivät ole kadonneet. Juuri sen tähden Jumalan sana on olemassa, että kuulisimme, mitä Jumala sanoo ja pelastuisimme sinä päivänä, josta kaikkien hylvaton meno kokonaan puuttuu.

Kun kirkoista, seurakuntakodeista ja rukoushuoneista tulee huvimajoja hulvatomalle menolle, minne silloin menee synnin tunnossa oleva ihminen, joka etsii rauhaa Jumalan kanssa?

Jumala on tällä kohtaa tarkka. Hes. 34. luvussa on jo kerrottu, mitä Herra kerran sanoo kepeälle menolle:

”Te ette ole hoivanneet uupuneita, ette ole lääkinneet sairastuneita ettekä sitoneet murtunutta jalkaa, te ette ole etsineet kadonneita ettekä lähteneet eksyneiden perään” (4). Oikean julistajan työstä puuttuu hulvattomuus ja nuorekas meininki ja se muistuttaa pikemminkin sairaalan lääkärin ja sairaanhoitajan vastuuntuntoista työtä.

Hes. 34. luvussa Herra jatkaa: ”Minun lampaani ovat joutuneet petojen saaliiksi. Minun lampaani ovat joutuneet kaikenlaisten petojen suihin, koska kukaan ei ole niitä kaimnut, koska paimeneni eivät ole tunteneet murhetta niistä.”

Paluu vanhaan ja alkuperäiseen kristilliseen sanomaan on aikamme julistajien suuri haaste.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Tiedän Lunastajani elävän”

”Minä tiedän Lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multieni päällä” (Job. 19:25, KR 38)

Opinkohan koskaan täällä alhaalla todella luottamaan Herran Jeesuksen Kristuksen ristiin ja sovitusuhriin ja heittäytymään täysin sen varaan?

Olin vaikeroinut läheiselle ystävälleni laiminlyöntejäni ja syyllisyyttäni! Hän vastasi minulle sähköpostitse:

”Panen tähän kuitenkin jo nyt yhden ajatuksen pohdiskelustasi. Siinä näytti minusta oleva aika voimakkaasti ylikorostuneen itsesyällisyyden tai -syyllistämisen piirre ottaen huomioon Jeesuksen sovituksen todellisuuden ja kaikenkattavuuden, joista emme voi emmekä saa mitenkään luopua. Sovitus on kaiken peittävä (*kafar*, peittää, sovittaa aivan kaikki, mitään ei jää eikä jäänyt sovittamatta), näin nyt!”

Tämä oli hänen viimeinen viestinsä minulle, sillä hän kuoli muutamaa viikkoa myöhemmin. Tähän uskoen hän itsekkin siirtyi ajasta iäisyyteen.

Onko todellakin Jeesuksen sovituskuolema ristillä kaikenkattava ja kaiken peittävä? Sovittaako se aivan kaikki niin, ettei mitään jäänyt sovittamatta – ei myöskään minun ylikorostunut itsesyällisyyteni ja –syyllistämiseni? Ovatko totta vanhan virren sanat:

*”Mä väärin tein, sua rangaistiin,
sä synnin palkan kannoit.
Mä pahaa tein, sua häväistiin,
alttiiksi henkes annoit.
Mä syypää kaikkeen syntihin,
vaan sinut lyötiin ristihin
uhriksi synneistäni.”*

Saanko minä kaikkine vääristyneisyyksineni vain olla hiljaa ja katsella ja ihmetellä Jeesuksen sovituskuoleman kaikenkattavuutta?

Kuinka vähän olenkaan tästä ymmärtänyt ja vielä vähemmän kiittänyt!

Jeesuksen uhrikuolema Golgatalla ja siitä liikkeelle lähtenyt sovituksen sana on kuin janoiselle lähde ja siitä juominen. Kun avaan sille sydämeni ja otan sen vastaan, silloin toteutuu kohdallani Jeesuksen sanat: ”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa ikuisen elämän vettä” (Joh. 4:14).

Tätä vettä juodessani toteutuu elämänsäni profeetan saama Herran sana: ”Katso, tämä on koskenut huuliasi, sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu” (Jes 6:7). Se vesi pesee minut puhtaaksi sisimmästäni jatkuvasti pulppuavasta synnistä ja saastaisuudesta (Sak. 13:1).

Kun juon tätä vettä, niin katso, lähde alkaakin pulputa minussa. Ei tarvitse lähteä etsimään lähdettä. Se on aivan lähelläni ja Jeesuksen sanojen mukaan jopa minussa. Se on silloinkin, kun pahanoloni ja tuskieni tähden en jaksa mitään. Se virvoittaa niin, että kuitenkin huudan avukseni Herran nimeä. Kuitenkin odotan uuden päivän koittoa, joka muuttaa kaiken. Kärsin ja kestan sen, minkä hän on nähnyt hyväkseen antaa.

Tiedän varmasti Lunastajani elävän ja luotan siihen, että hän sanoo viimeisen sanan kohdallani ja saan nähdä Jumalan.

Olavi Peltola

Jumalan suunnaton voima on hänen julistetussa sanassaan

Evankelinen kristillisyytemme on sanan kristillisyyttä. Tällä tarkoitamme kahta asiaa: 1. Raamattu sai uskonpuhdistuksessa sille kuuluvan aseman pelastusopin ja uskonelämän viimeisenä ohjeena. 2. Koko kristillisyydenharjoituksemme perustuu meille julistetun Jumalan sanan voimaan. Kun näet Jumala sanoo vapauttavan ja luovan sanansa, syntinen vapautuu ja uudistuu. Jumalan sana on teko.

Kaikkivaltias Jumala ilmoittaa sanallaan meille totuuden itsestään, pyhästä tahdostaan, meistä ihmisistä luotuna mutta langenneina olentoina sekä meille antamastaan pelastuksen evankeliumista.

Näissä asioissa meidän ei tule etsiä täydellistä valoa muualta. Omat mielipiteemme ovat pelkkiä aavisteluja, ja kristikunnan johtomiestenkin, paavien ja piispojen, konsiilien ja hengellisten hallitusten päätökset ovat päteviä vain, mikäli ne ovat sopuoinnussa Jumalan sanan kanssa. Jumalan sana on meidän opettajamme kaikessa, mikä koskee uskoamme.

Jumala siis tekee mahtitekonsa juuri sanallaan. Jumalan sana on *verbum efficacissimum* eli vaikutukseltaan estämätön. Se on Jumalan suuri *fiat!* tuo ”tulkoon!”, ”tapahtukoon!” eli sana, jolla maailmatkin kerran luotiin ja jolla ne myös kerran hävitetään.

Jumala sanoi: ”Tulkoon valkeus! – ja valkeus tuli.” Nyt Jumala sanoo joko tuomionsa tai päästönsä, ja ihmiset joko jäävät tuhovaltojen käsiin ja kirouksen alaisiksi, tai heidät armahdetaan, se on: julistetaan ja tehdään Jumalan rakkaiksi lapsiksi. Seurakunta on *creatura verbi*, siis sanalla aikaan saatu.

Kun Jumala sanoo pitaaliselle: ”Puhdistu!”, niin tämä on sanan voimasta puhdas. Kun hän sanoo kuolleelle: ”Nouse kuolleista!”, kuollut elää. Kun hän sanoo syntiselle: ”Sinut on lunastettu, ei hopealla eikä kullalla, vaan Kristuksen kalliilla verellä”, syntinen on lunastettu.

Jumala on niin säätänyt, että hänen suunnaton voimansa on kätkeytynä sanaan. Kristuksesta sanotaan Heprealaiskirjeessä, että hän ”kantaa kaiken voimansa sanalla”. Se tarkoittaa, että hän kantaa kaiken sanallaan, joka sisältää hänen voimansa. Se ei siis tarkoita sitä, että hän kantaisi sanalla kaiken voimansa, mikä on eri asia.

Tällainen sanan mahti on Jumalalla, koska hänellä on täydellinen valta. Täydellisen vallan omistajan ei tarvitse hätäisenä tuumiskella keinoja tahtonsa toteuttamiseksi, ei etsiskellä asiain yhteyksiä, jotka muodostuisivat toiminnalle suotuisiksi, ei harjoittaa diplomatiaa, ei laskelmoida, ei muutta suunnitelmiaan. Hän vain sanoo, ja se riittää.

Kun hän nyt sanoo syntiselle tuon vapautuksen sanan: ”Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi”, mikään voima tässä kaikkeudessa ei voi tätä vapauttamista estää, eivät ihmiset, eivät henkivallat, ei itse pahuuden päämieskään. Kun Jumala sanoo: ”Näin on”, ei mikään mahti maailmassa voi sanoa: ”Näin ei ole.”

Tähän ehdottomuuteen perustuu meidän pelastuksemme. Kenelle synnit ovat anteeksi annetut, sille ne ovat anteeksi annetut, ja kenet Jumala sanallaan julistaa vanhurskaaksi, tämä on vanhurskas.

Osmo Tiirilä (1904–1972)

Ote esitelmästä Jumalan sanan mahti

Kuva: Heikki Mäkelä

Täällä me katselemme ikään kuin kuvastimesta

Veden heijastama kuva rantakaislikosta on epätarkka. Valokuvassa veden yläpuolella oleva kasvi on niin teräväpiirteinen ja selvä, että heinät voisi vaikka laskea. Jos veden pinta on aivan tyyni, voi olla vaikea erottaa, mikä on peilikuva. Pienetkin aallot kuitenkin särkevät ja vääristävät peilikuvan – siitä tulee epäselvä.

Paavali toteaa, että kun me katselemme Herran kirkkautta me katsomme sitä nyt niin kuin kuvastimesta: ”Me kaikki, jotka kasvot peittämättöminä katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muuttumme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta kirkkauteen. Tämän saa aikaan Herra, joka on Henki” (2. Kor. 3:18).

Meidän aikamme peilit näyttävät jokseenkin virheettömän kuvan, mutta Paavalin ajan peilit samensivat heijastamansa kuvan ja kiillotettu metallipinta oli puhdistettava usein, että siitä näkisi jotain. En ymmärtänyt Paavalin ajatusta kuvastimes-

ta ennen kuin aloin katsella ottamiani kuvia, joissa vesi toimii kuvastimena. Monissa kuvissa veteen heijastunut peilikuva on samaa ja epäselvä.

Monet kuitenkin haluaisivat nähdä Herran kirkkaudessaan tai sitten uskovat nähneensä Hänet kirkkaudessaan.

Miten on, jos näkisimme Herran siinä kirkkaudessaan, jota kirkkautta usein ajattellaan hänen kirkkaudekseen? Kestäisimmekö sen?

Luulen, että emme osaa kuvitella, millainen on oikea Herran kirkkaus, se, jonka haluaisimme nähdä silmillämme. Opetuslapsetkin katselivat Jeesusta vielä valkoisissa vaatteissa kirkastusvuorella, mutta kun vielä tuli valoisa pilvi, josta he kuuluivat Jumalan äänen, miten kävi: ”Kun opetuslapset kuuluivat äänen, he heittäytyivät maahan kasvoilleen suuren pelon vallassa” (Matt. 17:6). He olivat monet myrskyt kokeneita kalastajia, jotka olivat jo näh-

neet Jeesuksen voimatekoja eikä heidän olisi luullut pelästävän tapahtumaa. Taitaa olla niin, että moni, joka odottaa Jumalan ilmestymistä kirkkaudessa ja vieläpä kehuskelee odottamisellaan, voisi todellisuudessa pelästyä samalla tavalla kuin Pietari, Jaakob ja Johannes kirkastusvuorella.

Mitä on kirkkaus, josta Paavali sanoo, että katselemme sitä kuin kuvastimesta? Ehkä vastaus siihen voisi olla 2. Kor. 4:4: ”Valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.”

Kirkkaus ei siis olisikaan silmin nähtävää loistetta, vaan Jumalan armon kirkkautta evankeliumissa syntien sovituksesta Jeesuksessa Kristuksessa, Hänen Pojassaan. Sen voimme nähdä vain sydämemme silmillä. Mutta sitäkin katselemme kuin kuvastimesta – siis näemme sen sameana.

Elämä on kuin vesi, joka on välillä tyyntä, jolloin on helppo nähdä asiat ja tapahtumat elämän keskellä kuin terävän valokuvan. Silloin myös evankeliumi on selkeää. Mutta kun alkaa vähänkin tuulla, elämä on kuin veden pinta. Se rikkoutuu ja kuva muuttuu sameaksi ja epäselväksi. Myrskyssä näemme vain vellovan veden. Sellaista on elämäkin. Myrskyssä näemme vain sen hetkisen kaoottiselta ja joskus pelottavaltakin tuntuva tilanteen.

Evankeliumi kuitenkin kestää kaikki myrskyt. Nämä sanat eivät ole lakanneet olemasta voimassa: ”Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi, niin kuin oli kirjoitettu, hänet haudattiin, hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä.” (1. Kor. 15:3, 4). Ihmisinä olemme vielä vajavaisia, joten elämä saattaa samentaa evankeliumin kirkkauden ja jopa pimentää sen niin, että menetämme toivomme joksikin ajaksi. Silloin voimme turvautua siihen, että evankeliumin kirkkaus on voimassa vaikka se näkyikin kuin kuvastimesta – himmeänä, ja epäselvänä. Jumalan Sana on luotettava.

Heikki Mäkelä

Uskova ei pety

”Joka häneen uskaa, se ei joudu häpeään.”

”Ei joudu häpeään” merkitsee sitä, että henkilö ei pety asetettuaan toivonsa Kristukseen.

Me siis totisesti saamme kaiken minikä uskossa Kristukseen olemme toivonneet. Emme siinä toivossamme pety.

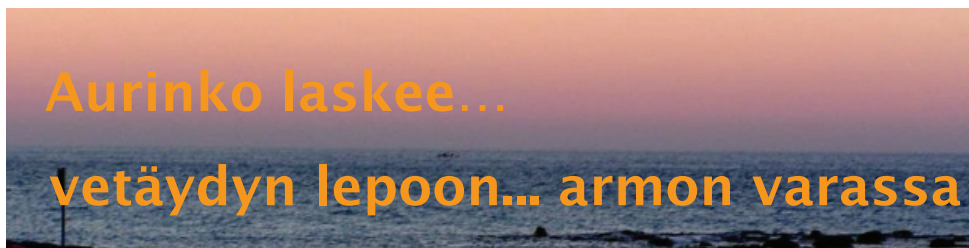
Uskovaisetkin kyllä joutuvat toisinaan pelkoon ja epäilykseen, koska Herästä asiasta näin vakuuttaa. ”Omis-tankohan minä sen, mitä toivon ja mitä Jumalan sana lupaa?” kysymme.

Pyhien historiassa näemme tällöisen epäilyksen toisinaan vaivanneen hurskaita niin kuin se meitäkin vaivaa. Niin monet ovat meidän puutteemme ja vikamme, niin heikko ja himmeä on meidän uskomme, että useinkaan emme tiedä, olemmeko todella autuasta kansaa, vaikka uskommekin Jeesukseen.

Silloin tulee iankaikkinen Isä ja vakuuttaa: Rakentakaa turvallisin mielin Kristuksen varaan. Hän ei koskaan petä. ”Joka häneen uskaa, se ei joudu häpeään.” Tämä koskee jokaista, joka uskoo, ilman mitään erotusta. Tämä koskee jokaista, joka syntihädässään pakenee hänen luokseen.

Jokainen, joka luopuu kaikesta toivosta oman vanhurskautensa suhteen ja lakkaa yrittämästä itse pelastaa itsensä, mutta joka samalla kuulee ja vastaanottaa evankeliumin Kristuksesta, tulee vedetyksi hänen puoleensa ja liittyy häneen. Kukaan, joka näin häneen uskoo, ei joudu häpeään. Hän ei saa, eikä voi joutua häpeään, vaan hän saa iankaikkisen elämän, niin totta kuin Jumala on totinen ja uskollinen, eikä voi omiansa pettää.

C.O.Rosenius (1816–1868)

”Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta” (2. Piet. 1:2 KR 38).

”Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoa enemmän on Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi” (Room. 5:15 KR 38).

Istun illansuussa rannalla. Meri kimaltelee, leuto tuuli nostaa pieniä aaltoja veden pinnalle. Mäntymetsä tuoksuu, lintu äänтелеe rantapensaikossa.

Äsken juuri tunsin itseni kiusaantuneeksi, uupuneeksi, tahraiseksi, epäonnistuneeksi, pelokkaaksikin. Nyt rauha huuhtoo sisintäni kuin aallot rantakivillä. Vaatimusten painon ja huolten tilalle minussa nousee hiljainen ihmetys ja ilo Jumalan suunnattoman hyvyyden edessä.

Paavali puhuu samassa lauseessa ylenpalttisesta armosta ja synnin suuruudesta. Mieleeni nousee vähitellen muitakin tuttuja sanoja, sellaisia kuin ”armosta olette pelastetut”, ”armon päälle” ja lisäksi vielä ”olemme saaneet ylenpalttisesti kaikkea armoa”.

Olen usein ollut tällä paikalla. Kompastun helposti ajatukseen ja tunteeseen, että minun tulisi olla jotain muuta kuin olen, jotta kelpaisin lähimmilleni, ystävileni, ja lopulta myös Jumalalle. Kelpaamisen tarve täyttää koko elämäni, ja jään lopulta tukehduksiin vaatimuksien vuoren alle. Monet niistä ovat itse itselleni asettamia.

Kerään pisteitä kelpaamiseni takeeksi

Jumalan edessä, ja samaan aikaan löydän itsessäni kelpaamattomuuden syitä. Koen lopulta itseni toivottoman syntiseksi, ja kelpaamiseni on yhä epävarmempaa. Joudun yhä kauemmas tutulta, rakkaalta Jumalan lapsen tieltä vaikeakulkuiseen suo- maastoon.

Mutta rakas Isäni oli jo nähnyt lapsensa hädän ja johdattanut minut avuttoman syntisen paikalle. Ja se on paras paikka, koska siinä saan taas ymmärtää, mitä ylenpalttinen armo tarkoittaa, ja mitä tarkoittaa ”armon päälle”.

Jumalan sanan valossa synti tulee todella suureksi. Totuus on vastaansanomaton. Olen syntinen ihminen. En muuksi muutu. Jumala näkee kaiken, tietää kaiken, näkee sisimpäni likaisimpaan loukkoon asti. Hänen valonsa paljastaa, Hänen pyhyytensä murskaa ja nöyryyttää. Enhän voi muuta tehdä kuin tunnustaa, myöntää todeksi kaiken, mitä sisimmässäni on. Puolustusta ei enää ole. Eikä ole yrittämistäkään tehdä itsestäni parempaa. Mahdotontahan se olisi.

En pysty milloinkaan kaivamaan syntiä irti itsestäni juurineen. Turha yrittäkään. Yhden synnin alta löytyy taas toinen ja kolmas, ja monta muuta. Juuret ovat pitkiä lonkeroita syntisyyden maaperässä, ja niistä nousee yhä uusia versoja sitä mukaa kun entisiä yritän nyhtää pois. ”Jos sanomme, ettei meissä ole syntiä, totuus ei ole meissä”, kirjoittaa Johannes.

Olin eksynyt pois päin armosta. Enhän voikaan keltava Jumalalle omin ponnistuksin, koska olen aivan tyystin ja parantumatonta kelpaamaton Jumalan edessä

ilman Jeesuksen sovitustyötä. En itsessäni kykene täyttämään Jumalan tahtoa, en missään kohdin. Ponnisteluni loppuu, ja jään väsyneenä Jumalan käsiin. En olisi jaksanutkaan enempää.

Mutta missä synti on lain kautta suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi, sanoo Paavali. Sen suuruudelle ei tunnu löytyvän edes kyllin kuvaavaa sanaa. Paavalin kirjeissä toistuvat sanat ”enemmän”, ”paljoa enemmän”, ”monin verroin enemmän”.

Katseeni kiinnittyy aavan meren ja taivaan rajalle, jossa viipyy vielä laskevan auringon valo. Juuri ja juuri voin ymmärtää, miten valtava on meri, mutta taivaan ääretön avaruus menee ymmärrykseni yli. Koen jotain tämänkaltaista omalla kohdallani juuri nyt. Armo on jotain, jolla ei ole äärtä, ei mittaa. Se on loppumatonta, pysyvää ja muuttumatonta. Olen meren rannalla, sen aaltojen tuntumassa, tässä katoavassa maailmassa. Ja samalla tavalla, kuin olen myös äärettömiin ulottuvan taivaan alla, olen myös Jumalan armon alla. Ymmärrän vain vähän, mutta tarpeeksi.

Jumala, Isä, teki kaiken sovittaakseen maailman synnin, antaessaan Poikansa maailmaan. Kaikki synnit Jeesus kantoi ristille, alusta asti loppuun asti. Myös minun syntini Hän kantoi, ei osittain, ei puolittain – ei joitakin yksittäisiä tekoja, ajatuksia, sanoja, motiiveja – vaan kaikki ja kaiken. Pelastus on tullut osakseni yksinomaan armosta Jeesuksen kautta ja uskon kautta Häneen, lahjaksi.

Hän avasi tien Jumalan valtakuntaan. Se on aivan eri tie kuin oman suorittamisen ja uskonnollisuuden tie. Sen tien viitoitoina ovat toistuvat kehotukset katsoa Kristuksen täytettyyn työhön, Hänen risti-kuolemaansa. Minun ei tarvitse jäädä katsoamaan syntisyyttäni, sitä loputonta suota, joka kuplii vääriä ajatuksia, omavanhurskautta, napinaa, katkeruutta, kostonhalua. Minun ei tarvitse näännyttää itseäni yrittämällä itse perata syntiä pois itsestäni.

Taas minulle avautuu armo, ja armoa armon päälle. Sen huikaiseva suuruus, ylenpalttisuus, mittaamattomuus saa kokemaan vapautta, kiitollisuutta ja iloa koko itseni täyttävään riemuun asti. Ihana tuttu armon tie ei ollutkaan kadoksissa. Lepo ja turvallisuus täyttävät mieleni.

Yhä uudelleen saan uskoa, että koko elämäni on kätkeytyneenä Kristuksen kanssa Jumalassa. Kaikki huolenikin saan jättää hyvän ja rakastavan Isän käsiin. Kaiken saan jättää, kipuni, pahat muistot, surunkin. Kaiken alla ja keskellä voin kokea ylitse ymmärryksen käyvää rauhaa.

Yhä uudelleen saan iloita siitä, että Hänen kauttansa minulla on kaikki, mitä tarvitsen tässä elämässä ja myös tämän elämän jälkeen. Mitään ei jää puuttumaan. Minä, syntinen, saan elää armon, ylenpalttisen ja lisääntyvän armon alla. Kristuksessa minulla on jo kaikki Jumalan aarteet, vaikka niistä tämän elämän aikana ehdin näkemään ja ymmärtämään vain hitusen. Mutta siitäkin saan iloita, Hänen sanansa rikkauksista.

Kun tämän taas ymmärrän, olen ihmetystä täynnä. Kaikkivaltias Jumala, jonka valtaistuin on taivaassa ja maa Hänen jalkojensa astinlauta, kumartuu puoleeni, tulee avukseni Kristuksessa. Hän valitsee ne, jotka eivät ole mitään, armahtaa syntistä, on heikkojen puolustaja, etsii eksyneen ja ottaa asunnokseen kuolevaisen syntiin langenneen ja lankeavan ihmisen.

Minutkin Hän taas ohjasi upottavalta suolta takaisin viitoitetulle tielle, näkemään Hänen huolehtivan ja kärsivällisen rakkautensa. On se ihmeistä suurin. Niin Hän rakastaa. Kaiken Hän on tehnyt puolestani, että minulla olisi rauha Hänessä ja Hänen tuntemisensa kautta armo ja rauha yhä lisääntyisivät.

Aurinko laskee, meren kimallus katoaa, lintu hiljenee. Minäkin vetäydyn lepoon, Isän suojelukseen, armosta autuaana, armon varassa.

Liisa Kaaresoja

Lutherin viimeinen saarna – neljä päivää ennen kuolemaansa

Martti Luther kuoli 18.2.1546 synnyinkaupungissaan Eislebenissä 63 vuoden iässä. Eislebeniin hän oli tullut Wittenbergistä tammikuussa, koska alueen kolme kreiviä perheineen eivät tulleet keskenään toimeen. Lopulta Luther oli tarjoutunut pitkällisen ja ikävän riidan sovittelijaksi.

Neuvotteluja kreivien ja heidän lakimiestensä kanssa Luther kävi helmikuun alusta lukien ja koki keskustelut hyvin vaikeiksi. Kuun puolivälissä kreivit kuitenkin suostuivat sopuun, mikä ilahdutti Lutheria paljon.

Tekemänsä matkan ja sovintoneuvottelujen uuvuttamana Luther tunsikin olonsa heikoksi. Mutta hän halusi vielä saarnata synnyinkaupunkinsa kirkossa ennen kotimatkan alkua.

14.2.1546 Luther nousi Andreaan kirkon saarnatuoliin Eislebenissä. Kirkko oli kaupungin suurin. Saarnatekstinä oli Jeesuksen opetus Matteuksen 11. luvussa, joka alkaa näin: ”Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut tämän viisailta ja oppineilta mutta ilmoittanut sen lapsenmielisille” (Matt. 11: 25-30).

Luther aloitti korostamalla, että ”viisaat ja oppineet” eivät tarkoita lahjakkaita ja lukeneita, ajallisissa asioissa ymmärtäviä ihmisiä, sillä sellaisia kirkko tarvitsee muiden ohessa. Sen sijaan ”viisaat ja oppineet” tarkoittaa tässä niitä, jotka luulevat ymmärtävänsä asioita ja uskovat päässeensä Jumalaa koskevissa asioissa suurempaan viisauteen kuin mihin Jumala itse on päässyt. He panevat Jumalan ikään kuin koulun penkille ja opettavat hänelle, minäkäläinen hänen pitää olla. Tällaiset viisaat

ja oppineet ovat kristityille suureksi vahingoksi.

Saarnassaan Luther sanoi, että Jumalaa koskeva oma tietomme ja viisautemme on silmä, jonka sielunvihollinen avasi ihmisille paratiisissa, kun Aadam ja Eeva halusivat tulla viisaiksi ilman Jumalan opetusta. Jumala oli antanut heille sanansa ja siitä heidän olisi pitänyt pitää kiinni.

Tällainen Jumalaa koskeva viisaus, jota Jumala ei ole antanut, tekee meidät sokeiksi. Sen sijaan meidän tulee oppia, mitä Kristus sanoo saarnatekstin yhteydessä: ”Kaiken on Isäni antanut minun haltuuni” (Matt. 11:27). Kristuksella on kaikki, mikä Jumalalla on. Siksi Kristuksen tulee olla meidän katseemme kohde.

”Lapsenmielisillä” Jeesus tarkoittaa niitä, jotka – olivatpa lahjakkaita ja lukeneita tai ei – ottavat vastaan Jumalan sanan ja Kristuksen Jeesuksen. Kristus sanoo saarnatekstin lopussa: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” (Matt. 11:28.) Hän ikään kuin sanoo: Antakaa muun mennä niin kuin se menee. Pysykää te lähellä minua.

Yhtäkkiä heikkous valtasi Lutherin. Hän pyysi kuulijoiltaan anteeksi ja päätti saarnansa nopeasti niin, että se selvästikin jäi häneltä kesken. Sitten hän astui alas saarnatuolista.

Seuraavat kaksi päivää hän pysytteli omassa huoneessaan. Hänen ei tiedetä kirjoittaneen tai lukeneen mitään, niin kuin hän tavallisesti teki aina kun siihen oli tilaisuus. Hänen terveytensä näytti pysyvän ennallaan eikä kukaan aavistanut, että hänen loppunsa oli aivan lähellä.

Kolmantena päivänä saarnan jälkeen sovintoneuvottelujen asiakirjat tuotiin Lutherille ja ne allekirjoitettiin. Loppupäivän Luther jälleen lepäsi.

Illalla hänen sydämensä alkoi hakata kiihaasti. Yksi sovintoneuvottelujen osapuoli, kreivi Albrecht toi lääkkeitä omalta henkilölääkäriltään. Lutherin olo kohentui. Hän meni nukkumaan ja muutamat ystävät jäivät viereiseen huoneeseen valvomaan.

Yhden aikaan yöllä Luther heräsi ja valitti: ”Koskee kovasti.” Ystävät olivat vuoteen vieressä ja seurasivat tuskaista kamppailua. Luther toisti yhä uudestaan: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa...” Kello oli melkein kolme aamuyöllä kuin Lutherin sydän pysähtyi.

Lutherin ruumiin matkakuntoon laittaneet löysivät hänen taskustaan paperilappusen. Hän lienee kirjoittanut sen kuolinvuoteellaan. Lapussa luki: ”*Kerjäläisiä me olemme. Se on totta.*”

Kaksi päivää kuoleman jälkeen ruumis nostettiin ruumisvaunuihin ja viidenkymmenen ratsastajan saattamat surijat lähtivät pitkälle kotimatkalle Wittenbergiin. Näin uskonpuhdistaja lähti, loppuun asti saarnaten Kristuksen tärkeyttä ja riittävyttä.

Lutherin kuolinvuonna 1546 puhkesi Schmalkaldenin sota Saksan protestantteja vastaan. Keisari Kaarle V:llä ei ollut sotilaallista voimaa tai poliittisia mahdollisuuksia vallata jokaista protestanttien tukikohtaa Saksassa. Mutta laajalle hänen voittokulkunsa ulottui.

Lutherin puoliso Katharina joutui silloin pakenemaan Wittenbergistä ja hänen omaisuutensa tuhoutui. Katharina ei ollut paikalla kun keisari Kaarle V saapui voittajana myös Wittenbergiin. Kun hän seisoi linnankirkon saarnatuolin edessä, paikalla, johon Luther oli haudattu, jotkut paikalla olleet ehdottivat, että Lutherin ruumis kaivettaisiin ylös ja poltettaisiin.

Kokosi POM

Sana, joka parhaiten kuvaa Jumalaa

Jos meillä olisi käytettävissä vain yksi ainoa sana, jolla meidän pitäisi kuvata Jumalaa, se sana olisi *risti*. Kaikki Jumalan ominaisuudet ovat näkyvissä ristillä.

Ristillä me näemme hänen pyhytensä ja hurskautensa. Näemme, kuinka Jumala vihaa syntiä ja kuinka hän rannaisee siitä.

Ristillä me näemme Jumalan viisauden kun hän löysi tien ollakseen sekä synnin tuomitsija että syntisen vanhurskauttaja.

Ristillä me näemme Jumalan voiman, jolla hän panee synnin pois. Ristillä me näemme hänen iankaikkisen suunnitelman, joka koski hänen Karitsaansa, joka on ollut teurastettu maailman perustamisesta asti.

Ristiltä me näemme, miten Jumalan rakkaus ja armo säteilevät kirkkaasti. Ei mikään ihme, että Paavali sanoi: ”En halunnut tietää teidän luonanne mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta” (1. Kor. 2:2). Hän myös sanoi: ”Minä en ikinä tahdo kerskailla mistään muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä” (Gal. 6:14).

Todellakaan ei ole olemassa mitään muuta, mistä saarnata kuin Kristuksen risti. Ei ole mitään muuta mitä kunnioittaa ja mistä kiittää kuin Kristuksen risti. Jos ajattelemme, että on muitakin saarnaamisen ja kunnioittamisen aiheita, me todennäköisesti emme vielä koskaan ole nähneet ristin todellista merkitystä.

Todd Nibert

Jos et jaksa enempää niin odota Jeesusta siinä missä olet

Johanneksen evankeliumin 5. luvun alussa kerrotaan eräästä juutalaisten juhlasta Jerusalemissa. Juhlan keskuspaikka oli temppele, jossa juutalaiskansan hengellinen parhaimmisto, kirjanoppineet, Raamatun tuntijat ja opettajat, fariseukset ja muut arvovaltaiset ihmiset kulkivat värikkäissä puvuissaan ja keskustelivat syvällisesti Vanhan testamentin teksteistä.

Jeesuskin oli lähtenyt noille juhlille. Mutta näyttää siltä, että hän ei kauaa viipynyt tuossa kunnianarvoisassa juhlasuurassa, koska hän pian ilmaantui Jerusalemissa sijainneen Betesda-nimisen vesialtaan äärelle. Altaan ympärillä oli maassa ”suuri joukko”, ehkä kymmeniä tai satoja sairaita: sokeita, rampoja ja halvaantuneita. Kansan keskuudessa eli uskomus, että se, joka ehtii altaan veteen ensimmäisenä, kun sen vesi kuohahti, paranisi taudistaan.

Jeesus tiesi, että tämän altaan äärellä ei juhlittu, täällä ei kuljettu hienoista kankaista tehdyissä koristeellisissa puvuissa eikä täällä keskusteltu henkevästi Raamatusta tai mistään muustakaan. Hän tiesi (niin kuin toki tiesivät fariseukset ja kirjanoppineet ja koko juhliva kansakin), että tämän altaan luona makasi likaisissa ryyssyissään nälkäisiä, voimansa menettäneitä, sietämättömistä kivuista kärsiviä, sokeutuneita, raajarikkoja ja halvaantuneita toisen luokan kansalaisia, Jumalan valtakunnan ulkopuolelle jätettyjä tavallisia ihmisiä tavattoman suurissa vaikeuksissa.

Mikä vastakohta ja näky tämä ryysyisten joukko olikaan temppelein juhlavaatteisten ihmisten jälkeen! Pesemättömiä sairaita kurjissa rievuissa pahan hajun keskellä.

Tätä joukkoa katsolessaan Jeesuksen silmät osuivat mieheen, joka oli sairastanut 38 vuotta, siis lähes koko elämänsä ajan, sillä ihmisten keskimääräinen elinikä tuon ajan Palestiinassa oli noin 45 vuotta. Inhimillisesti katsottuna mies oli menettänyt koko elämänsä. Miksi hän oli syntynyt, kun elämä oli ollut tällaista, ei ainoastaan täysin turhaa, vaan jatkuvaa kärsimystä? Hänellä ei koskaan ollut ollut mitään merkitystä kenenkään silmissä. Jo ennen lähestyvää kuolemaansa hän oli ”ei mitään”, unohdettu.

Ilmeisesti hänen tilanteensa oli kaikkein kurjin noiden maassa makaavien joukossa, sillä Jeesus meni ja puhutteli häntä. Jeesukselle oli ja hänellä on aina kyky löytää joukosta se, jonka elämäntilanne on kaikkein ahdistavin. Muistathan sinä sen kun itse joudut elämässäsi suurempaan hätään kuin ennen.

Jotkut ovat arvelleet, että mies tuotiin altaan luo aamuisin odottamaan veden mahdollista kuohahtamista ja että hänet haettiin iltaisin pois. Näin saattaa olla, vaikka miehen sanat puhuvat toista. ”Minulla ei ole ketään”, olivat hänen ensimmäiset sanansa Jeesukselle. Jos oli olemassa tällainen tuoja, joka auttoi miehen aamuisin altaalle ja vei hänet illalla pois, niin eikö tämä auttaja olisi myös viipynyt joskus miehen luona koko päivän, että hän olisi päässyt veteen, kun vesi kuohahti?

Mutta luultavasti miehellä ei ollut ketään päivisin eikä aamuisin eikä iltaisin. Mies eli elämänsä yksi.

Yksinäisyys oli sairauden ohella päällimmäinen tuska hänen elämässään, sillä hän ei voinut liikkua ilman toisten apua. Ja

liikkumista olisi tarvittu paranemiseen.

Mitä hän siinä päivisin mietti? Minulla ei ole ketään ihmistä, ei lähimmäistä, ei Jumalaa, ”ei ketään”. Hän ei voinut jakaa taakkojaan kenenkään kanssa – kun ei ollut ketään. Kukaan ei kuunnellut häntä – ei ollut ketään. Hän ei saanut apua mihinkään – ei ollut ketään. Ja mitä hänen sairauteensa tuli, ”aina joku toinen ehtii ennen minua, kun vesi kuohahtaa”, hän sanoi Jeesukselle. Toivon kipinä syttyi joka kerta kun vesi altaassa kuohahti. Ja toivon kipinä sammui yhä uudelleen kun hän ei päässyt veden ääreen.

Hän siis lienee ollut tämän kurjan joukon kurjin, kaikkein huonoimmassa asemassa, ehkä yksinäisin ja hylättyin. Ja tätä hän oli kokenut 38 vuotta.

Jeesus ei alkanut kysellä miehen vointia. Parin lyhyen lauseen sananvaihdon jälkeen Jeesus sanoi miehelle: ”Nouse, ota vuoteesi ja kävele.”

Juuri tällainen on Jeesus. Juuri tämän takia me puhumme hänestä. Juuri tämän tähden me keskitymme häneen. Hän kyllä jättää ne, jotka tulevat toimeen omillaan ja jotka kokevat olevansa selviytyjiä. Hän jättää suuret juhlat ja kansankokoukset. Hän jättää ne, joiden on vaikea ymmärtää heikkoutta ja tappioita ja sairautta ja syntielämää ja hylätyksi tulleita ja vanhoja. Hän ei karta minkäänlaisia ryysyjä, olivat ne sitten pesemättömiä ja kuluneita vaatteita tai ihmissydämen ryysyjä, rikkinäisiä ihmissuhteita, hylättynä olemista, suunnatonta heikkoutta ja surua elämän tähden.

Rauhallisesti hän menee niiden luokse, jotka eivät selviydy omin avuin, joiden voimat ovat loppuneet kesken, joiden terveys on kadonnut, joiden toivo on sammunut, häpeä tahrannut, jotka ovat toisten tuomitsemia.

Tällaiseksi Johannes kuvaa Jeesuksen, ja Johannes halusi, että Vapahtaja myös aina muistettaisiin tällaisena. Olihan Herra itse sanonut: ”Eivät terveet tarvitse paran-

tajaa vaan sairaat” ja ”Ihmisen Poika on tullut etsimään sitä, mikä on kadonnut”.

Kirjassaan ”Haavoittunut parantaja” Henry Nouwen kertoo Talmudissa olevasta legendasta, jossa kuvataan, miten rabbi Joshua Ben Levi kerran tuli profeetta Eliaan luo ja kysyi profeetalta: ”Milloin Messias tulee?”

Elia vastasi: Mene kysymään häneltä itseltään.

- Missä hän on?, kysyi rabbi.
- Istuu kaupungin portilla.
- Mistä minä tunnen hänet?

– Hän istuu köyhien keskellä ja kaikki ovat täynnä haavoja. Toiset käärivät kaikki haavansa auki kerralla ja sitten sitovat ne uudestaan kääreisiin. Mutta tämä yksi käärii yhden haavan auki kerrallaan ja sitoo sen uudelleen ennen kuin avaa uuden haavan. Samalla hän puhelee itsekseen. ”Ehkä minua vielä tarvitaan. Siltä varalta minun on aina oltava valmiina enkä voi kääriä kaikkia haavoja auki kerralla. Kun minua tarvitaan, en saa viivyttellä hetkeäkään.”

”Hyljeksitty hän oli, ihmisten torjuma, kipujen mies, sairauden tuttava...”, kuvaa profeetta Jesaja Messiasta. Profeetan sanat sopivat hyvin Talmudin legendaan. Mutta niin sopii myös Johanneksen 5. luvun alku. Jeesus ei ole siellä, missä selviytyjät ovat vaan hän menee sinne, missä tappion kärsineet ovat. Pyhällä kädellään hän koskee saastaisiin, rikkomuksiinsa vajonneisiin, hengellisestikin liikuntakyvyttömiin ja parantumattomiin. Sanalla sanoen niistä, jotka eivät omissa ja muitten silmissä ole mitään, Jeesus poimii helmet Jumalan valtakuntaan.

Usein Jeesuksen hyvyyteen kuuluu armollinen kutsu ”Tulkaa... tulkaa minun luokseni, minä annan...” Kertomus Betesdan altaan ääreltä osoittaa, että silloin kun joku ei enää kykene edes tulemaan, silloin Jeesus menee hänen luokseen. ”Minä tulen” hän sanoo tänäänkin.

Per-Olof Malk

6. valtakunnallinen Kristus-juhla

Jyväskylässä 14.-15.8.2010

”He näkivät vain Jeesuksen”

Paikka: Jyväskylän kristillinen opisto, Sulkulantie 28.

Ohjelma

Lauantai 14.8.

- 12.00 Tulolounas
 13.00 Tervetuloa! Alkusanat. *Per-Olof Malk*
Muuttuvat ajat, muuttumaton Jeesus. *Jouko Nieminen*
 14.00 Kahvi ja pöytäkeskustelut
 15.00 **Jumalan rakkauden kohtaaminen.** *Tapio Puolimatka*
 16.00 **He näkivät vain Jeesuksen.** *Olavi Peltola*
 17.00 Päivällinen ja pöytäkeskustelut
 18.30 **Nuoret ja Kristus.** *Oskari Nummela.*
 19.30 Iltapala
 20.00 **Herätä nuoriso Suomen.** *Jaakko Pirttiaho.* Mukana myös *Markus Malk, Oskari Nummela, Markus Aitomaa* (kitara). Mikäli sää sallii, jatketaan ulkona nuotiolla. Sovitaan mahdollisesta nuorten aikuisten 2-päiväisestä raamattuleiristä.

Luennoitsijat

Jouko Nieminen
 Tapio Puolimatka
 Olavi Peltola
 Oskari Nummela
 Jaakko Pirttiaho
 Per-Olof Malk
 Paavo Suihkonen.

Sunnuntai 15.8.

- 8.30 Aamiainen
 9.30 **Aamuhetki sanan ja rukouksen merkeissä.** *Nummela.*
 (Lauantaina opiston aulassa olevaan esirukouslaatikkoon jätettyjen esirukousaiheiden puolesta rukoillaan myös.)
 10.30 **”Herran armoitit minä julistan”** (Jes. 63:7). *Per-Olof Malk*
 11.30 Lounas ja pöytäkeskustelut
 12.30 **Puhujat vastaavat osallistujien kysymyksiin.** *Juhani Aitomaa*
 (Ensisijaisesti vastataan opiston aulassa olevaan kysymyslaatikkoon lauantaina jätettyihin kysymyksiin. Jos aikaa on, myös suullisiin kysymyksiin pyritään vastaamaan.)
 13.30 Kahvi ja pöytäkeskustelut
 14.15 **Katse suunnattuna Ristiinnaulittuun.** Evästä kotiinpaluulle. *Paavo Suihkonen.* – Päättösanat *Per-Olof Malk*
 15.15 Lähtöpala
Säestys ja laulut: *Elina Lievonen, Tuomo Seppänen, Erkki ja Kyllikki Holopainen, Markus Aitomaa, Margit Liimatainen, Riina Saastamoinen, Tarja Huuskonen.*

Soita (019) 41 42 43 ja kerro tulostasi. Tervetuloa!

Järjestäjät: Evankeliumin opintoyhdistys ry – Yhteistyöryhmä – Armo riittää -lehti – Suomen evankeliumikoulu

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Rov. Per-Olof Malk
Julistustyöntekijä: TM Oskari Nummela
Sielunhoidollista keskusteluapua myös:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mair-lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle:
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
 Lupa POHADno/2010/483
Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

KRISTUS-PÄIVÄT MAAKUNNISSA

Kristillisen uskon perusasioiden opiskelua raamattuluentokursseilla eri puolilla Suomea. Luentosarjoista ilmoitetaan yhdistyksen nettisivuilla sekä maakunta- ja paikallislehdissä. Kokousjärjestelyistä vastaa Oskari Nummela, p. 045 1255 471, oskari.nummela@evank.org.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU NETISSÄ www.evank.org

Opintopaikka Sinulle. Lue ja kuuntele!
 webmaster viestintäsuunnittelija Petri Malk

Armo riittää *Hengellinen lukemisto*

7. vuosikerta.
 Lehti on Evankeliumin opintoyhdistyksen ystävien ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk
Tilaukset ja osoitteen muutokset:
 PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla
Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk
Tietotekniikka: Petri Malk
 ISSN 1797-2477 (Painettu)
 ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2010

Toimimme taloudellisesti lukijoittemme tuen varassa. Kiitos lahjoistanne!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Lupa POHADno/2010/483	
Maksaja Betalar		Käytä viitenumeroa, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1834 Ajankoht. teologia 2010 1850 Tuki julistustyöntekijälle	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilityt nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

Rauhan ajatuksia

Maan päällä eläessään ihminen menettää aina jotain, joskus jopa kaiken. Näin siitäkin huolimatta, että tahdomme ja uskomme, että elämä onnistuu. Ihminen voi joutua kohtaloon, jota hän ei ole itse valinnut tai jonka luonnetta hän ei ole täysin ymmärtänyt. On vaikea uskoa, että elämässä voi kohdata hirvittävä pysyvä katastrofi.

Kun rauhanturvaaja palaa kotimaahansa maailman kriisipesäkkeestä, hänen sielunsa on haavoittunut. Vuosien sotimisen, raakuuksien ja kuolonuhrien jälkeen ihminen ei ole vapaa niiden aiheuttamista oireista. Tapahtumat jäävät asumaan sydämeen. Rauhanturvaaja samoin kuin toivottomuutta kokeva ihminen katsoo ehkä luottavaisesti eteenpäin, mutta sydämessä asuu edelleen levottomuus.

Jäähyväissanoinaan Jeesus ei luvannut ihmisille täydellistä rauhaa tässä maailmassa, jossa on vähän asioita, joista voimme pitää turvallisesti kiinni. Hän jätti meidät tähän maailmaan, mutta lupasi lahjoittaa maailmasta lohtua etsiville oman rauhansa. ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

Epätoivo ja vaikeat olosuhteet voivat pahimmillaan johtaa vihaan ja katkeruuteen. Jos katkeroidumme tai kovetamme sielumme ja alamme vihata, sielumme synkkenee ja rauha katoaa. Jumalan kehoituksesta pyrimme rakastamaan myös viha-

miehiämme, sisältyy samalla kutsu sielun rauhan löytämiseen. Rakastava sydän kielletty viipymästä kuoleman asuinsijoilla. Se viehätty elämän rikkaudesta ja Jumalasta, joka ”ei ole kuolleiden Jumala vaan elävien” (Matt. 22:32).

Voimme tehdä aloitteita ristiriitojen ratkaisemiseksi ja etsiä sovintoa. Jumala puolestaan on jo tehnyt sovinnon ihmiskunnan kanssa Jeesuksessa Kristuksessa. Hänen tarjoamansa rauha on sovituksen hedelmää. Kun Jumala pyytää meitä suostumaan sovitukseen hänen kanssaan, hän haluaa lahjoittaa meille rauhansa. Se on rauha Jeesuksessa Kristuksessa eikä mikään inhimillinen voi tuhota tätä jumalallista rauhaa. Sen tähden me voimme rohkeasti tulla Jumalan eteen.

Sielun rauha ei ole tie ”hyvään oloon” keskellä tuskaa, kärsimyksiä, väkivaltaa ja sotaa. Evankeliumin rauha on ristillä syntynyttä rauhaa. Se on kärsimyksen päätepiste. Kuolema on voittanut kuoleman.

Rauhaa etsivä ihminen ankkuroituu Jeesuksen jäähyväissanoihin: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33.) Rauha, jonka saamme, on Kristuksen lahjaa. Hänen rauhansa ei ole tästä maailmasta, mutta se halua rauhoittaa ihmisten sydämet toimimaan tässä maailmassa.

Nina Mäntylä